Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 2 april 2020*

[Text rättad genom beslut av den 15 juni 2020]

”Begäran om förhandsavgörande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Artikel 9 – Förordning (EU) 2017/1001 – Artikel 9 – Rättigheter som är knutna till varumärket – Användning – Lagring av varor i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem – Lagring i syfte att expediera varor som gör intrång i en varumärkesrätt, vilka säljs på en marknadsplats på internet”

I mål C-567/18,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) genom beslut av den 26 juli 2018, som inkom till domstolen den 7 september 2018, i målet

Coty Germany GmbH

mot

Amazon Services Europe Sàrl,

Amazon Europe Core Sàrl,

Amazon FC Graben GmbH,

Amazon EU Sàrl,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič (referent) och C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: enhetschefen D. Dittert,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 september 2019,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– [I rättad lydelse enligt beslut av den 15 juni 2020] Coty Germany GmbH, genom M. Fiebig, B. Weichhaus och A. Lubberger, Rechtsanwälte,

– Amazon Services Europe Sàrl och Amazon FC Graben GmbH, genom V. von Bomhard, C. Elkemann och A. Lambrecht, Rechtsanwälte,

– [I rättad lydelse enligt beslut av den 15 juni 2020] Tysklands regering, genom J. Möller, M. Hellmann och U. Bartl, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom G. Braun, É. Gippini Fournier och S.L. Kalėda, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 28 november 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 9.2 b i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om [EU-varumärken] (EUT L 78, 2009, s. 1), i dess lydelse före ändringen genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424 av den 16 december 2015 (EUT L 341, 2015, s. 21), och av artikel 9.3 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan Coty Germany GmbH (nedan kallat Coty) och å andra sidan Amazon Services Europe Sàrl, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon FC Graben GmbH och Amazon EU Sàrl, angående försäljning på en marknadsplats på webbplatsen www.amazon.de, av en utomstående säljare, utan Cotys tillstånd, av parfymflaskor för vilka rättigheterna enligt varumärket inte har konsumerats.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning nr 207/2009

3 I artikel 9 i förordning nr 207/2009, med rubriken ”Rättigheter som är knutna till ett [EU-varumärke]”, i dess lydelse före ändringen genom förordning 2015/2424, föreskrevs följande i punkterna 1 och 2:

”1. Ett [EU-varumärke] ger innehavaren ensamrätt. Innehavaren har rätt att förhindra tredje man, som inte har hans tillstånd, att i näringsverksamhet använda

a) ett tecken som är identiskt med [EU-varumärket] för varor och tjänster som är identiska med dem för vilka [EU-varumärket] är registrerat,

b) ett tecken som är identiskt med eller liknar [EU-varumärket] om de varor eller tjänster som omfattas av [EU-varumärket] är identiska med eller av liknande slag som dem som omfattas av tecknet, och detta kan leda till förväxling hos allmänheten, inbegripet risken för association mellan tecknet och varumärket,

c) ett tecken som är identiskt med eller liknar [EU-varumärket] med avseende även på varor och tjänster av annat slag än dem för vilka [EU-varumärket] är registrerat, om detta är känt i [unionen] och om användningen av tecknet utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för [EU-varumärkets] särskiljningsförmåga eller renommé.

2. Bland annat kan följande förbjudas enligt punkt 1:

…

b) att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet,

…”

4 Förordning nr 207/2009, i dess lydelse enligt förordning nr 2015/2424, upphävdes och ersattes, med verkan från den 1 oktober 2017, genom förordning 2017/1001.

Förordning nr 2017/1001

5 I artikel 9 i förordning nr 2017/1001 anges följande:

”1. Registreringen av ett EU-varumärke ger innehavaren en ensamrätt.

2. Utan att det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetsdagen för EU-varumärket ska innehavaren av ett EU-varumärke ha rätt att förhindra tredje man som inte har hans medgivande att i näringsverksamhet, för varor eller tjänster, använda ett tecken om

a) tecknet är identiskt med EU-varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med dem för vilka EU-varumärket är registrerat,

b) tecknet är identiskt med eller liknar EU-varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med eller liknar de varor eller tjänster för vilka EU-varumärket är registrerat, om detta kan leda till förväxling hos allmänheten, inbegripet risken för association mellan tecknet och varumärket,

c) tecknet är identiskt med eller liknar EU-varumärket oavsett om det används för varor och tjänster som är identiska med, liknar eller inte liknar dem för vilka EU-varumärket är registrerat, om det senare är känt i unionen och om användningen av tecknet i fråga utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för EU-varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

3. Följande handlingar får särskilt förbjudas med stöd av punkt 2:

…

b) Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.

…”

Direktiv 2000/31/EG

6 Artikel 14 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (”Direktiv om elektronisk handel”) (EGT L 178, 2000, s. 1) har rubriken ”Värdtjänster”. Artikel 14.1 har följande lydelse:

”Medlemsstaterna skall se till att en tjänsteleverantör som levererar någon av informationssamhällets tjänster bestående av lagring av information som tillhandahållits av tjänstemottagaren inte skall vara ansvarig för information som lagrats på begäran av en tjänstemottagare av tjänsten, under förutsättning att

a) tjänsteleverantören inte hade kännedom om förekomsten av olaglig verksamhet eller olaglig information och, beträffande skadeståndsanspråk, inte var medveten om fakta eller omständigheter som gjort förekomsten av den olagliga verksamheten eller den olagliga informationen uppenbar, eller

b) tjänsteleverantören så snart han fått sådan kännedom eller blivit medveten om detta handlat utan dröjsmål för att avlägsna informationen eller göra den oåtkomlig.”

Direktiv 2004/48/EG

7 Artikel 11 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (EUT L 157, 2004, s. 45, och rättelse i EUT L 195, 2004, s. 16) har rubriken ”Förelägganden”. I första meningen stadgas följande:

”Medlemsstaterna skall se till att de behöriga rättsliga myndigheterna, när de har fastställt att ett intrång har begåtts i en immateriell rättighet, får utfärda ett föreläggande mot intrångsgöraren med förbud att fortsätta intrånget.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

8 Coty, som saluför parfymer, är innehavare av en licens för EU-varumärket DAVIDOFF registrerat under nummer 876 874 (nedan kallat varumärket i fråga), vilket är skyddat för varorna ”parfymer, eteriska oljor, kosmetika”.

9 Amazon Services Europe erbjuder utomstående säljare att erbjuda varor till försäljning på en del av dess webbplats www.amazon.de benämnd ”Amazon-Marketplace”. Köpeavtalen för varor som säljs på detta sätt ingås mellan dessa utomstående säljare och köparna. Säljarna har också möjlighet att delta i programmet ”Transport via Amazon”, som innebär att varorna lagras av bolag i Amazon-koncernen, bland annat Amazon FC Graben, som driver ett lager. Expedieringen av dessa produkter sker av externa leverantörer.

10 Den 8 maj 2014 beställde en testköpare från Coty via webbplatsen www.amazon.de en flaska parfym, ”Davidoff Hot Water EdT 60 ml”, som en utomstående säljare (nedan kallad säljaren) utbjöd till försäljning och som expedierades av Amazon-koncernen inom ramen för detta program. Efter det att Coty hade riktat en anmodan till säljaren med motiveringen att de rättigheter som är knutna till varumärket i fråga inte hade konsumerats för de varor som säljaren överlämnat till Amazon FC Graben inom ramen för detta program, eftersom de inte hade förts ut på marknaden under detta varumärke av varumärkesinnehavaren eller med dennes samtycke, åtog sig säljaren att avstå från att sälja varorna, vid äventyr av straff.

11 Genom skrivelse av den 2 juni 2014 uppmanade Coty Amazon Services Europe att till bolaget överlämna alla parfymflaskor som var försedda med varumärket i fråga och som innehades för säljarens räkning. Amazon Services Europe skickade ett paket till Coty som innehöll 30 parfymflaskor. Efter att ett annat bolag i Amazon-koncernen hade informerat om att 11 av de 30 parfymerna hörde till en annan säljares lager, begärde Coty att Amazon Services Europe skulle lämna ut namn och adress till denna andra säljare, eftersom konsumtion av rättigheterna inte hade skett beträffande 29 av de 30 flaskorna. Amazon Services Europe svarade att det inte kunde efterkomma denna begäran.

12 Coty ansåg att både Amazon Services Europes och Amazon FC Grabens agerande utgjorde intrång i rätten till varumärket i fråga och väckte därför talan och yrkade bland annat att de två bolagen skulle åläggas att vid äventyr av påföljd avstå från att i Tyskland i sin näringsverksamhet inneha eller expediera, eller låta lagra eller expediera, parfym av märket Davidoff Hot Water, om dessa varor inte hade släppts ut på marknaden i unionen med Cotys samtycke. I andra hand yrkade bolaget att motsvarande åläggande skulle gälla parfym av märket Davidoff Hot Water EdT 60 ml och i tredje hand att motsvarande åläggande skulle gälla parfym av märket Davidoff Hot Water EdT 60 ml som lagrades för säljarens räkning eller som inte kunde knytas till någon annan säljare.

13 Landgericht (regiondomstolen, Tyskland) ogillade Cotys talan. Även Cotys överklagande ogillades. Domstolen i andra instans fann bland annat att Amazon Services Europe varken hade innehaft eller expedierat de berörda varorna och att Amazon FC Graben hade innehaft varorna för säljarens och andra tredjepartssäljares räkning.

14 Coty överklagade den domen till den hänskjutande domstolen. Endast Amazon Services Europe och Amazon FC Graben är motparter i den instansen.

15 Enligt den hänskjutande domstolen beror utgången i målet där på tolkningen av artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009 och artikel 9.3 b i förordning 2017/1001, eftersom Coty har bestritt den bedömningen som domstolen i andra instans gjorde att Amazon FC Graben inte är ansvarig för ett varumärkesintrång i egenskap av intrångsgörare.

16 Den hänskjutande domstolen har särskilt framhållit att utgången i målet beror på om dessa bestämmelser ska tolkas så, att en person som lagrar varor som gör intrång i en varumärkesrätt för tredje mans räkning utan att känna till intrånget lagrar dem i syfte att bjuda ut dem till försäljning eller marknadsföra dem, i den mening som avses i dessa bestämmelser, även om det endast är tredje man som har för avsikt att bjuda ut eller marknadsföra dessa varor.

17 Den hänskjutande domstolen har även angett att eftersom Coty har grundat ett av sina yrkanden på risken för återfall, är dess talan endast välgrundad om det såväl vid tidpunkten för omständigheterna i målet som vid den tidpunkt då den hänskjutande domstolen meddelar sitt avgörande kan konstateras att de aktuella bolagen i Amazon-koncernen hade agerat rättsstridigt.

18 Mot denna bakgrund beslutade Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Anses en person som för tredje mans räkning lagrar varor som innebär varumärkesintrång, utan att känna till intrånget, lagra dessa varor i försäljnings- eller marknadsföringssyfte, om denne inte själv, utan endast tredje man, har för avsikt att utbjuda varorna till försäljning eller marknadsföra dem?”

Prövning av tolkningsfrågan

Upptagande till sakprövning

19 Coty har för det första gjort gällande att tolkningsfrågan, såsom den har ställts av den hänskjutande domstolen, huvudsakligen avser en lagerhållare som inte tillhandahåller hjälp med försäljning eller marknadsföring av de lagrade varorna. Så är dock inte fallet med Amazon FC Graben, med hänsyn till de tjänster som andra bolag inom Amazon-koncernen erbjuder i samband med marknadsföringen av de berörda varorna. Det kan därför inte uteslutas att tolkningsfrågan avser ett hypotetiskt problem eller inte har ett tillräckligt samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet.

20 Coty har för det andra anfört att den beskrivning av motparterna som återfinns i begäran om förhandsavgörande inte i tillräcklig utsträckning återspeglar den roll som Amazon Services Europe och Amazon FC Graben har vid marknadsföringen av de berörda varorna. Coty har i detta sammanhang hävdat att de bolagen helt tar över säljarens roll både i kommunikationen inför försäljningen och vid fullgörandet av köpeavtalet. Dessutom marknadsför Amazon Europe Core, på order av Amazon Services Europe och Amazon EU, kontinuerligt de aktuella varorna på webbplatsen www.amazon.de genom annonser på sökmotorn Google, vilka hänvisar till erbjudanden såväl från Amazon EU i dess eget namn som från tredje man, som ombesörjs av Amazon Services Europe. Motparternas verksamhet går således långt utöver den roll som eBay spelade i målet L'Oréal m.fl. (dom av den 12 juli 2011, C-324/09, EU:C:2011:474).

21 I detta hänseende är det tillräckligt att erinra om att EU-domstolen, i enlighet med fördelningen av behörighet mellan unionsdomstolen och de nationella domstolarna, ska beakta den faktiska och rättsliga bakgrunden till tolkningsfrågorna, såsom den angetts i beslutet om hänskjutande (dom av den 5 december 2017, M.A.S. och M.B, C-42/17, EU:C:2017:936, punkt 24, och dom av den 14 november 2019, Spedidam, C-484/18, EU:C:2019:970, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

22 Eftersom den hänskjutande domstolen är ensam behörig att fastställa och bedöma de faktiska omständigheterna i det mål som den har att avgöra, ska EU-domstolen i princip begränsa sin prövning till de uppgifter som den hänskjutande domstolen har beslutat att lägga fram för den och således hålla sig till den situation som den hänskjutande domstolen anser vara fastställd och inte vara bunden av påståenden som gjorts av någon av parterna i det nationella målet (dom av den 8 juni 2016, Hünnebeck, C-479/14, EU:C:2016:412, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

23 Det ankommer uteslutande på den nationella domstolen, vid vilken målet anhängiggjorts och vilken har ansvaret för det rättsliga avgörandet, att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet bedöma såväl om ett förhandsavgörande är nödvändigt för att döma i saken som relevansen av de frågor som ställs till domstolen. EU-domstolen är följaktligen i princip skyldig att meddela ett förhandsavgörande när de frågor som ställts avser tolkningen av en unionsregel (dom av den 19 december 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, punkt 18 och där angiven rättspraxis).

24 Av detta följer att frågor som rör unionsrätten presumeras vara relevanta. En fråga från en nationell domstol kan bara avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet, då frågorna är hypotetiska eller då EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (dom av den 19 december 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, punkt 19 och där angiven rättspraxis).

25 Så är emellertid inte fallet i förevarande mål.

26 För det första, och såsom otvetydigt framgår av beslutet om hänskjutande och som erinrats om i punkt 15 ovan, beror utgången av målet enligt den hänskjutande domstolen på hur artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009 och artikel 9.3 b i förordning nr 2017/1001 ska tolkas. Den hänskjutande domstolen har begärt tolkning av de bestämmelserna för att kunna fastställa om Amazon FC Graben är ansvarigt för intrånget i Cotys varumärkesrätt.

27 För det andra har EU-domstolen tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på den fråga som ställts till den. Det framgår nämligen tydligt av begäran om förhandsavgörande dels att Amazon Services Europe ger utomstående säljare möjlighet att för sina varor publicera försäljningserbjudanden i delen Amazon-Marketplace på webbplatsen www.amazon.de, dels att Amazon FC Graben driver ett lager där de berörda varorna har lagrats.

28 Vad för övrigt gäller den omständigheten att begäran om förhandsavgörande inte innehåller någon beskrivning av Amazon EU och Amazon Europe Core, konstaterar domstolen att det eventuella ansvaret för de bolagen inte är föremål för överklagandet till den hänskjutande domstolen och följaktligen inte heller för begäran om förhandsavgörande.

29 Av detta följer att tolkningsfrågan ska prövas i sak.

Prövning i sak

30 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009 och artikel 9.3 b i förordning nr 2017/1001 ska tolkas så, att en person som för tredje mans räkning lagrar varor som gör intrång i en varumärkesrätt, utan att ha kännedom om detta intrång, ska anses inneha dessa varor i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem i den mening som avses i dessa bestämmelser, även om denna person inte själv eftersträvar dessa syften.

31 Det ska inledningsvis erinras om att EU-varumärket enligt lydelsen i artikel 9.1 i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.1 och 9.2 i förordning 2017/1001, ger innehavaren ensamrätt att förhindra tredje man som inte har hans medgivande att i näringsverksamhet använda ett kännetecken som är identiskt med varumärket för varor och tjänster som är identiska med dem för vilka varumärket är registrerat, ett kännetecken som är identiskt med eller liknar EU-varumärket om de varor eller tjänster som omfattas av varumärket är identiska med eller av liknande slag som dem som omfattas av kännetecknet och detta kan leda till förväxling hos allmänheten, och ett kännetecken som är identiskt med eller liknar EU-varumärket med avseende även på varor och tjänster av annat slag än dem för vilka varumärket är registrerat, om detta är känt i unionen och om användningen av tecknet utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

32 Artikel 9.2 i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.3 i förordning 2017/1001, räknar på ett icke uttömmande sätt upp vilka typer av användning som innehavaren av ett varumärke kan förbjuda med stöd av artikel 9.1 i förordning nr 207/2009 och artikel 9.1 i förordning nr 2017/1001 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2010, Google France och Google, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punkt 65).

33 Bland dessa nämns i artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.3 b i förordning nr 2017/1001, att varorna utbjuds till försäljning eller marknadsförs eller lagras för dessa ändamål.

34 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande dels att svarandena i det nationella målet endast har lagrat varorna i fråga, utan att själva ha utbjudit dem till försäljning eller marknadsfört dem, dels att de inte heller hade för avsikt att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem.

35 Det ska således fastställas huruvida en sådan lagring kan anses utgöra ”användning” av varumärket i den mening som avses i artikel 9.1 i förordning nr 207/2009 och i artikel 9.1 och 9.2 i förordning 2017/1001 och, i synnerhet, som att berörda parter ”lagrar” varorna i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem i den mening som avses i artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.3 b i förordning 2017/1001.

36 Domstolen erinrar för det första om att varken förordning nr 207/2009 eller förordning 2017/1001 definierar begreppet ”använda” i den mening som avses i artikel 9 i dessa förordningar.

37 Domstolen har emellertid redan haft tillfälle att understryka att uttrycket ”använda” enligt dess normala betydelse innebär ett aktivt handlande och en direkt eller indirekt kontroll av den handling som utgör användningen. Artikel 9.2 i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.3 i förordning 2017/1001, som på ett icke uttömmande sätt räknar upp vilka typer av användning som innehavaren av ett varumärke kan förbjuda, nämner enbart aktiva handlingar av tredje man (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, punkterna 39 och 40, och dom av den 25 juli 2018, Mitsubishi Shoji Kaisha och Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe, C-129/17, EU:C:2018:594, punkt 38).

38 Domstolen har även erinrat om att syftet med dessa bestämmelser är att ge innehavaren av ett varumärke ett rättsligt instrument som gör det möjligt för denne att förbjuda tredje man att använda innehavarens varumärke utan tillstånd och därmed att få sådan användning att upphöra. Det är emellertid endast tredje man som har en direkt eller indirekt kontroll över den handling som utgör användningen som i praktiken kan bringa denna användning av varumärket att upphöra och på så vis iaktta förbudet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 mars 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, punkt 41).

39 Domstolen har också upprepade gånger konstaterat att tredje mans användning av ett kännetecken som är identiskt med eller liknar innehavarens varumärke åtminstone förutsätter att tredje man använder kännetecknet i sitt eget reklammeddelande. En person kan således göra det möjligt för kunderna att använda kännetecken som är identiska med eller liknar varumärken utan att själv använda nämnda kännetecken (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2010, Google France och Google, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punkt 56).

40 Domstolen har således, när det gäller användning av en plattform för online-handel, slagit fast att användningen av kännetecken som är identiska med eller liknar varumärken i försäljningserbjudanden som visas på en elektronisk marknadsplats görs av kunderna till den näringsidkare som driver denna marknadsplats och inte av denne näringsidkare själv (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2011, L’Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, punkt 103).

41 Domstolen har också funnit att när det gäller ett företag vars huvudsakliga verksamhet består i tappning av burkar med drycker som framställts av företaget självt eller av tredje man, kan en tjänsteleverantör som på uppdrag av tredje man endast uppfyller burkar som redan är försedda med kännetecken som liknar varumärken och som således endast utför en teknisk del av processen för att tillverka slutprodukten, utan att ha det minsta intresse av burkarnas utseende och särskilt inte av de kännetecken som förekommer på burkarna, inte själv ”använder” dessa kännetecken utan endast skapar de tekniska förutsättningar som krävs för att tredje man ska få möjlighet till en sådan användning (dom av den 15 december 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punkt 30).

42 På samma sätt har domstolen slagit fast att även om en näringsidkare importerar varor försedda med någon annans varumärke eller överlämnar sådana varor till en lagerhållare i syfte att släppa ut dem på marknaden ”använder” ett kännetecken som är identiskt med varumärket, är så däremot inte fallet med en lagerhållare som tillhandahåller tjänster bestående i lagring av varor försedda med någon annans varumärke (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2015, TOP Logistics m.fl., C-379/14, EU:C:2015:497, punkterna 42 och 45).

43 Att skapa de tekniska förutsättningar som krävs för att använda ett kännetecken och få betalt för denna tjänst innebär inte att den som tillhandahåller tjänsten själv använder kännetecknet i fråga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2010, Google France och Google, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punkt 57, och dom av den 15 december 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punkt 29).

44 För det andra framgår det av lydelsen i artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009, vars innehåll återges i artikel 9.3 b i förordning 2017/1001, att denna bestämmelse särskilt avser utbjudande av varor till försäljning, utsläppande på marknaden, innehav av varorna ”för dessa ändamål” eller tillhandahållande av tjänster under det berörda kännetecknet.

45 Av detta följer att för att lagring av varor som är försedda med kännetecken som är identiska med eller liknar varumärken ska kunna kvalificeras som ”användning” av de kännetecknen förutsätter det, såsom generaladvokaten påpekat i punkt 67 i sitt förslag till avgörande, att den näringsidkare som genomför lagringen själv eftersträvar syftet med dessa bestämmelser, nämligen att utbjuda varor till försäljning eller att släppa ut dem på marknaden.

46 I annat fall kan det inte anses att den handling som utgör användningen av varumärket har utförts av den personen eller att kännetecknet har använts i dennes egen marknadskommunikation.

47 Vad i förevarande fall beträffar motparterna i det nationella målet har den hänskjutande domstolen, såsom påpekats i punkt 34 ovan, otvetydigt angett att de företagen inte själva har utbjudit de berörda varorna till försäljning eller marknadsfört dem. Den hänskjutande domstolen har för övrigt också preciserat, genom sin formulering av tolkningsfrågan, att det är tredje man som ensamma haft för avsikt att utbjuda varorna till försäljning eller marknadsföra dem. Härav följer att de inte själva använder kännetecknet i sin egen marknadskommunikation.

48 Denna slutsats påverkar dock inte möjligheten att anse att dessa parter själva använder kännetecknet för parfymflaskor som de innehar inte för utomstående säljares räkning utan för egen räkning eller som, om de inte kan identifiera den utomstående säljaren, skulle utbjudas eller släppas ut på marknaden av nämnda parter själva.

49 Slutligen erinrar domstolen om att det, oaktat övervägandena i punkt 47 ovan, av fast rättspraxis framgår att i den mån en ekonomisk aktör har gett en annan aktör tillåtelse att använda varumärket, måste dennes roll i förekommande fall prövas utifrån andra rättsregler än artikel 9 i förordning nr 207/2009 eller artikel 9 i förordning 2017/1001 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 mars 2010, Google France och Google, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, punkt 57, och dom av den 15 december 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punkt 35), såsom artikel 14.1 i direktiv 2000/31 eller artikel 11 första meningen i direktiv 2004/48.

50 Coty har i detta avseende begärt att EU-domstolen, för det fall den hänskjutande domstolens fråga besvaras nekande, ska uttala sig om huruvida den verksamhet som bedrivs av en näringsidkare som driver en elektronisk marknadsplats under sådana omständigheter som de som är aktuella i målet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 14.1 i direktiv 2000/31 och, om så inte är fallet, huruvida en sådan näringsidkare ska betraktas som en ”intrångsgörare” i den mening som avses i artikel 11 första meningen i direktiv 2004/48.

51 Det ska emellertid erinras om att det enligt fast rättspraxis inte finns anledning att pröva andra frågor, vilka ställts till EU-domstolen av parterna i det nationella målet, än de som utgör föremålet för den nationella domstolens beslut om hänskjutande (dom av den 3 september 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

52 Det står klart att den hänskjutande domstolen inte har tagit upp denna fråga i sin begäran om förhandsavgörande, och det saknas därför anledning att besvara den.

53 Av vad som anförts ovan följer att den hänskjutna frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 9.2 b i förordning nr 207/2009 och artikel 9.3 b i förordning nr 2017/1001 ska tolkas så, att en person som för tredje mans räkning lagrar varor som gör intrång i en varumärkesrätt, utan att ha kännedom om detta intrång, inte ska anses inneha dessa varor i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem i den mening som avses i dessa bestämmelser, om denna person inte själv eftersträvar dessa syften.

Rättegångskostnader

54 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 9.2 b i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om [EU-varumärken] och av artikel 9.3 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken ska tolkas så, att en person som för tredje mans räkning lagrar varor som gör intrång i en varumärkesrätt, utan att ha kännedom om detta intrång, inte ska anses inneha dessa varor i syfte att utbjuda dem till försäljning eller marknadsföra dem i den mening som avses i dessa bestämmelser, om denna person inte själv eftersträvar dessa syften.

Underskrifter